

[Degnbol.]

forslaget til Vedtagelse. Ændringsforslaget gaar ud paa, at der i næstsidste Linie efter „Middelhavslandene“ indsættes „samt de Forenede Stater i Amerika“, og jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale det til Vedtagelse.

Formanden: Jeg giver Ordet til Justitsministeren, der under denne Forhandling repræsenterer Handelsministeren.

Justitsministeren (Rytter): Da Handelsministeren er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa hans Vegne takke Udvalget for dets Arbejde med Sagen og for dets Tiltræden af det stillede Ændringsforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget til § 1, § 1, saaledes ændret, § 2 og Lovforslagets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Da det ærede Medlem, der skulde være Ordfører for et Mindretal, pludselig er blevet syg, er der rettet Anmodning til mig om at lade den følgende Sag udgaa af Dagsordenen. Dette sker herved.

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Adgang til Sterilisation.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 285).

Justitsministeren (Rytter): Fra Folketinget er hertil oversendt Forslag til Lov om Adgang til Sterilisation. Jeg føler mig overbevist om, at da dette Lovforslag blev fremsat i den danske Rigsdag, vakte det dels nogen Forundring, dels blev det fra mange Sider følt med et vist Ubehag, at man skulde til at lovgive paa dette Omraade. Denne Følelse forstaar jeg saa meget bedre, som jeg selv i to Aar ikke har villet fremme denne Sag. Grunden dertil var,

at det drejede sig om et Indgreb overfor den enkelte, som jeg ikke mente man fra Lovgivningsmagtens Side kunde gaa med til at foretage som en Tvangsoperation. Men jo mere man beskæftiger sig med de Tilfælde, der foreligger, des mere nødsages man til at gaa til en Lovgivning paa dette Omraade. Enhver Justitsminister kender Tilfælde, hvor den paagældende henvender sig til Ministeren med Anmodning om at maatte blive underkastet en Operation af den ene eller den anden Art af dem, Lovforslaget omhandler, men hvor Ministeren maa svare, at han mangler Lovhjemmel, eller i alt Fald maa give et undvigende Svar. Og man har ikke blot Eksempler paa, at det er vedkommende selv, der kommer, det er ogsaa sket, at hans Kone har henvendt sig i Justitsministeriet for at gaa i Forbøn for ham. Det er efter min Mening forkert udelukkende at betragte Sagen ud fra det Synspunkt, at det er Samfundet, som man her vil hjælpe; det er ogsaa den enkelte, man vil hjælpe, i Virkeligheden først og fremmest den enkelte.

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Detailler; de har været saa udførligt refererede og saa meget omtalte her paa Rigsdagen, at det vist er unødvendigt. Jeg skal kun fastslaa den enorme Forskel, der er mellem § 1 og § 2. § 1 omfatter normale Personer, hvis Kønndrifts abnorme Styrke eller Retning udsætter dem for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for dem selv og for Samfundet. § 2 handler derimod om psykisk abnorme Personer, der er anbragt under Forsorg af en Statsanstalt eller en lignende Anstalt. Hvad Tilfældene i § 1 angaar, tror jeg, man fra alle Sider vil være enig om, at der ikke er nogen Fare ved fra Lovgivningsmagtens Side at gribe ind. Der er ikke der Tale om nogen Tvangsoperation, men kun Tale om, hvad der sker efter Begæring af vedkommende normale Person selv. Mange har endog paa Fornemmelsen, at den Slags Operationer burde kunne foretages af Lægen efter Anmodning af vedkommende Patient selv, saaledes at en Lovgivning paa dette Omraade var unødvendig. Det er den imidlertid ikke, og derfor findes § 1. Hvad dernæst § 2 angaar, er Forholdet ogsaa det, at man ikke tilsigter nogen Straf, men